உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்
சைவமுந் தமிழுந் தழைத்தினி தோங்குக.

சிவநேசன்.

செந்தமிழ்த் திங்கள் வெளியீடு.

ஆண்டு எ | பலவான்குடி—ஸ்ரீமுக—ஐப்பசி | திங்கள் ரு.

உடையா ளுன்ற னடுவிருக்கு முடையா ணடுவு ணீயிருத்தி
அடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தானு லடியேனுன்
அடியார் நடுவு ளிருக்கும்அரு ளைப்புரி யாய்பொன் னம்பலத்தெம்
முடியா முதலே யென்கருத்து முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே.

ஏற்றமுறும் வழிகள்.

உலகில் வாழும் மக்கள் பலரும், தளர்ச்சி நீங்கி வளர்ச்சி பெற்று ஏற்றமுறவே விரும்புவர். ஆயினும், ஏற்றமுறும் பேற்றுக்குரிய துறைகளை முறையே தெரிந்துகொள்ள மாட்டாமையால் தளர்ச்சியுற்று தவிப்பவரே பலராய் நிலவுகின்றனர். யார் யார் எந்தெந்த வழிகளில் முயன்று ஏற்றமுறலா மென்பதைச் சிந்தித்துத் தெளியினன்றோ ஏற்றம் பெறலாம்.

கீழ்மக்களெனக் கருதப்பெறும் பஞ்சமர்கள் பஞ்சிநூற்று நெய்து துணிவிற்றுச் சீவிப்பாராயின், திருவள்ளுவர் செயலைக் கைப்பற்றினவர்களாய்—மக்கள் பலர்க்கும் தாங்கள் ஆடையுதவி மானங்காக்கும் மாண்பினர்களாய்க் கூறைவாணிகப் பெயருடன் நிறைவாழ்வு பெற்று ஏற்றமுறலாகாதா?

மயிர் வினைஞராகிய மருத்துவர்கள், மருத்துவசாலைகள் வைத்து மருத்துவம் புரிந்து, மக்கள் நோய்வாய்ப்பட்டு மாயாமல் பிணி தவிர்க்கும் பிதாவாகி மருந்துசெய்யத்தெரியாத மருத்துவர்களாகிய ஆங்கில டாக்டர் பட்டதாரிகளைத் தோற்கடித்து, மருத்துவர்—பண்டிதர் என்னும் தமக்குரியவம் பட்டப் பெயர்களை அழியாமற் காத்து ஏற்றமுறலாகாதா?

தொழுதுண்டு வாழ்வோ ரெல்லாம் உழுதுண்டு வாழ்ந்து, "மேழிச் செல்வம் கோழை படாது" என்றபடி சீவாதாரமாகிய தானியப்பொருள்களை மலைபோற்குவித்து, உலகத்து ஆணிபோல் நிலவி உதவிபுரிந்து ஏற்றமுறலாகாதா?

கள்ளாட்டயர்வோர் கள்ளாடித் தவிக்கும் குடிமயக்கத்திலீடுபட்டுப் பொருளிழந்து அறிவிழந்து செயலிழந்து மானமிழந்து அருளிழந்து தவிக்காமல், பெருநஞ்சினுங் கொடிய கட்குடியை விடுத்து நல்லமுதருந்தித் தமது உழைப்பினால்வரும் ஊதியத்தைச் சிக்கனஞ் செய்து சேமித்தால், பெரும்பொருளாளராக—பிறரெல்லாம் மதிக்கும்படியாக ஏற்றமுறலாகாதா?

காப்பிக்குடியர்கள் கள்ளுக்குப்பின் காலேறிய அக் குடியின் கொடுமையையும், அதனால் ஏழை முதற் செல்வர்களீறாக யாவரும் படும் பாட்டையும் சிந்தித்துத் தெளிந்து அத் தீமையை யொழித்தால், கைப்பொருள் காக்கப்பெற்று ஏற்றமுற லாகாதா? அரிசி விற்பனையும் செய்யப்படாதென்னும் ஆணைக்கு உட்படவேண்டிய பார்ப்பனர்கள், அன்னபானீயமும் விற்கும் நிலைக்கு வந்த சிறுமையகன்று, அந்தணவொழுக்கத்திற் சிறந்து ஏற்றமுற லாகாதா? அதனால், பால் தயிர் நெய் ஆகிய பல பொருள்களையும் சுயமாயும் மலிவாயும் பெற்று மக்கள் யாவரும் ஏற்றமுற லாகாதா?

புலையுங் கொலையும் களவும் தவிர்ந்து ஆசாரப் போற்றப் பெறின், யாவரும் பூசுரராக ஏற்றமுற லாகாதா?

ஒருவர்க்கொருவர் துவேஷங் கொள்ளாமலும், துவேஷத்தை யுண்டுபண்ணாமலும், அன்புரிமையுடன் தத்தம் நிலை பிறழாது சன்மார்க்கநெறியிலொழுகிச் சுதந்திரவாழ்வுபெற்று ஏற்றமுறலாகாதா?

இன்னும், இயந்திர வூர்திகள் இரத்தினாபரணங்கள் சரிகையுடைகள் ஆகிய ஆடம்பரச் செலவுகளை யடக்கியும், பெரும்பொருட் செலவில் உத்தியோகப் படிப்பை யெல்லோரும் கற்க வேண்டுமென்ற ஏக்கத்தை விடுத்தும், வியபிசாரம் வஞ்சம் பொய் சூது ஆகிய தீமைகளைத் தவிர்த்தும் ஒரவுக் கியைய அமைதியான வாழ்க்கைமுறையை மேற்கொண்டு ஏற்றமுற லாகாதா?

பெரியோர்களே! பேரன்பர்களே! "உழைப்பின் வாரா வுறுதிகளுளவோ? களைப்பின் வாராக் கையற வுளவோ?" என்றருளிய பெரியாரின் அருட்டிரு வாக்கியங்களை அன்புடன் படித்துங் கேட்டும் கடைப்பிடித்தொழுகி அஞ்ஞானம் நீங்கி மெய்ஞ்ஞான நாட்டமுடையராய் வாழ்வுதாழ்வுகளில் மகிழ்ச்சி வாட்டமின்றிக் கனவினும் நனவினுங் கடவுளைமறவாது உண்மைநெறியில்உழைத்து இவ்வுலக இன்பத்தையும், இவ் வுலகாதீதப் பேரின்பத்தையும் பெற்று ஏற்றமுறலாமென்பது ஒருதலை. அவ்வாறே மக்கள்யாவரும் வளர்ச்சிமிக்கோங்கி ஏற்றமுற, சூர்முதல் தடிந்த வெற்றிவேற்கடவுளாகிய ஆறுமுகத்தண்ணலின் வீறுடைக் கழலை விழைந்திறைஞ்சுவோமாக!

உ

இரங்கற்பாக்கள்.

அமராவதிபுதூர்

பரம்பரைத் திருப்பணிச் செல்வர் வழித்தோன்றலும்

மகாவித்வ சிரோமணியும் ஆகிய

திருவாளர் வயி. நாக. ராம. அ. இராமநாதச்செட்டியார்

தமது அருமை மனைவி

திருமதி வள்ளியம்மையாச்சி சிவகதி யடைந்தபின்

பிரிவாற்றாமை குறித்துக் கூறியவை.

தென்னையென வாழைவளர் அரியைச்சாத் தப்பசமுத் திரத்திற் செய்ய
பின்னையெனப் பிறந்தெனக்கு மனைவியென வந்ததவப் பேறே! பெற்ற
அன்னையென வன்பான்மிக் கன்புடைய வள்ளியம்மே! யகன்றாய் துன்பம்
என்னையெனஎடுத் துரைக்கேன் தடுத் துரைக்காக்குணமெங்கேஏகிற்றந்தோ!

செப்புவைக்குந் தனமடவார் கணவனிழந் தாற்கண்ணீர் சிந்திச் சிந்தி
ஒப்புவைக்கு மதுபோல ஒப்புவைக்கேன் ஒப்புவைக்கா வுங்கட் கென்பாய்
அப்புவைக்குஞ்சடைமுடியானடிக்கணொன்கண் முன்புகுவதறிந்தேனல்லேன்
உப்புவைக்குங் கடற்புவிமா தொப்புவைக்கும் பொறையெங்கே யொளித்த
[தந்தோ!

குயிலாய மொழிமடந்தா யெனைமணந்தாய் பதிவிரதைக் கொம்பே! தாவும்
எயிலாய புரமூன்று மெரித்தபிரான் றிருக்கோயி லெல்லாம் பல்கால்
மயிலாய இளஞ்சாயற் பெடையேபோற் றொடர்ந்துதொழ வருவா யின்று
கயிலாய மும்பாட லுடைத்தென்றோ தனித்தெழுந்து கண்டா யந்தோ!

மணைபிரியா மணப்பெண்ணும் மாப்பிளையு மாய்நெடுநாள் மகிழ்ச்சி கூர
இணைபிரியா அன்னமுமன் றிலும்போல வாழ்ந்திருந்தோ மீறில்லாத
பிணைபிரியாத் திருக்கரத்தான் றாள்பிரியாப் பெருவாழ்வு பெற்று நின்றாய்
அணைபிரியாத் தெள்ளமுத வெள்ளமே! யினியுனைக்காண் பரிதே யந்தோ!

வள்ளொன்று கணவர்கண்மேல் விழுமடவார் களைத்திருத்தி வைக்குமானே!
எள்ளொன்று நான்சொலுமு னெண்ணெயென்று சொலுந்தேனே! யினிவந்
[துன்னைக்

கொள்ளென்று கொண்டெனக்குக் கொடுப்பாரு முளர்கொல்லோ? கோதா [யுன்னைத்
தள்ளென்றுசொன்ன துண்டோ?கோபமிலாயென்னையோதணந்தாயந்தோ!

வேறுவகைச் சுவையகிலத் தில்லையெனக் கற்றறிந்த மேலோர் தேறி
ஆறுவகைச் சுவையேயென் றளவுபடுத் தினர்வள்ளி யம்மே! நீயோ
நூறுவகைச்சுவைக்கறிகளமுதெனக்கும்விருந்தினர்க்கும்நொடிக்குள்ளாக்கி
ஊறுவகைச் சுவைததும்ப வூட்டுவாய் துயரமுநீ யூட்டு வாயோ?

தெரிந்தனையே சிவசரித மனைத்தினையும் அறம்பலவுந் தேர்ந்து நாளும்
புரிந்தனையே யொருவேளை யுணவின்றி நானிருந்தாற் பொருமற் றாய்போற்
பரிந்தனையே யொருநாளைப் பிரிவுபல நாட்பிரிவாய்ப் பகர்வாய் முற்றப்
பிரிந்தனையேஅகக்கண்ணுற்காண்பதன்றிக்காண்ப துண்டோபேசாயந்தோ!

கருகிவந்த விடம்பதிந்த கந்தரச்சுந் தரக்கடவுள் கழல்புக் காய்நம்
மருகிவந்தா ளெனமகிழ்ந்த நாகப்ப மாறனையும் மாறா இன்பம்
பருகிவந்த வேங்கடா சலபாண்டி யனையுந்தாள் பணிந்தாய் கொல்லோ?
உருகிவந்த பொற்கொடியே! யெனக்குவந்த குணவதியே! யுரைத்தி டாயே.

சைவந்தன் றுணையென்று நம்புமென்னைப் பெற்றெடுத்த தாயா ருன்னை
மெய்வந்த அன்புடனே மருமகள்வந் தாளென்ன மேனி யெல்லாந்
தைவந்து மிகமுகமன் சொலவவள்பா தம்வீழ்ந்து தாழ்ந்தா யோவென்
கைவந்த செழுங்கனியே! எனைத்தெய்வ மெனத்தொழுத கற்பின் வாழ்வே!

சாரங்கங் கதைசங்கஞ் சக்கரம்வா ளேந்துபரந் தாமன் கோயிற்
சீரங்கம் மாயூரந் திருப்பராய்த் துறைமுதலாய்ச் செழுங்கா வேரி
யோரங்க ளுள்ளபல தலந்துலா மதியாடி யுவந்து மீள்வோம்
தேரங்க மனையாயித் துலாமுதற்றெய் திக்கெங்கு சென்றா யந்தோ!

பாகன்ன மொழிபாகன் சிவநிசியைம் பதுவருடம் பரிந்து நோற்றாய்
கோகன்ன மிவ்வருடம் போய்வருவே மெனவுறுதி கூறினாய்நீ
ஏகென்ன ஐம்பதுபொன் எடுத்துனக்குச் செலவுக்கென் றீந்தே னந்தோ!
நாகன்ன நடைத்திருவே! வருஞ்சிவராத் திரிக்கெங்கே நண்ணு வாயே.

சிறக்குநெடும் புகழ்மிகுத்த சீமுகவாண் டினில்வடக்குத் திக்கிற் றோன்றி
நிறக்குமெழு மலைமாய வனுக்குரிய புர்ட்டாசி நிறைமா சத்தில்
மறக்குநிலை வாராத இருபத்தெட் டினில்வெள்ளி மத்தி யானம்
துறக்கும்வள்ளி யம்மை!கயற் கண்ணம்மை மலர்க்கழலிற் சுகித்துள் ளாயே.

உ

சரித்திர புராணங்கள்.

திருவாளர் க. இராஜமாணிக்கப் பிள்ளை யவர்கள்.

இரண்டுபேருடைய வாழ்வுதானும் ஒன்றுபோலில்லாத இவ்வுலகில் எல்லாருடைய வாழ்வும் ஒன்றுபோ லிருக்குமென் றெண்ணுவது சிறிதும் ஏலாது. அன்றியும் ஒருவனது வாழ்வின் நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் ஒன்றும் விடாமல் மற்றவனுந் தன்வாழ்வில் அமைத்துக்கொள்ள இயலாதவனாகின்றான். அங்ஙனமாயின் ஒருவனது வாழ்வை மற்றவன் படிப்ப தெற்றுக்கு?

ஒருவனது வாழ்வை அவனது இருப்பு (what he is), சொல் (what he says), செயல் (what he does) என மூன்றாகப் பிரிக்கலாம். அவனது இருப்பை உள்ளவாறறிவிப்பதே சரித்திரத்திற் கிலக்கணம். சரித்திரமோ சொல்லையும் செயலையும் வைத்தே எழுதப்படுகின்றது. அவ்விரண்டுமே இருப்பைக்காட்டும் வாயில்கள். ஆனால், அவன் தனதிருப்பை மறைத்துச் சிலபல சொல்லினுஞ் சொல்லலாம்; செய்யினும் செய்யலாம். அப்போது அவனிருப்பைக் காண்பதெப்படி? வாயிலொன்று மில்லை. இப்படித் தப்பாகவுஞ் செலுத்துகின்ற அவ்விரண்டையும் நேரான வாயில்கள் தாமென்று உறுதிப்படுத்துவது பொருந்துமா? ஆகவே, அவனதிருப்பை ஐயத்துக்கிடனின்றி விளக்காத சரித்திரத்தை மற்றவன் படிப்பதெற்றுக்கு?

ஒரே சரித்திரம் ஆசிரியன்மாரது பார்வை, ஆராய்ச்சி முதலிய வேறுபாட்டால் பலபட மாறுகின்றது. சென்னையில் நடந்த சம்பவம் மதுரைக்கு வருவதற்குள் எத்தனை பேதம்? நேற்று நடந்தவொன்று இன்றைப் பொழுதைக்குள் பலவித மாகவில்லையா? இப்படிக் காலத்தாலும் இடத்தாலும் உரைப்பவனாலும் விபரீதமுறும் ஒருவனது சரித்திரத்தை மற்றவன் படிப்ப தெற்றுக்கு?

ஆனால், சரித்திரங்களைப் படிப்பதாற் பயனொன்றுமில்லையோ வெனிற் கூறுதும். எல்லா வுயிர்களும் விரும்புவது இறவாத இன்பம். சிவபிரான் அதனை அருளுமுன் அவைகளைப் பக்குவப்படுத்திக் கோடல்வேண்டும். அதற்காக அவர் பல விதிவிலக்குகளை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றார். உயிர்கள் அவ்விதிகளைக் கொள்ளலும், விலக்குகளைத் தள்ளலுமே தாம் பக்குவமாதற்குரிய சாதனங்கள். சாத்தன் ஒருவிதியைத் தன்வாழ்வில் அமைத்து நடக்கிறான். அதன்பயனாகிய இன்பமும் அவனுக்குச் சித்திக்கின்றது. கொற்றனது வாழ்வில் ஒரு விலக்கும் அதன்பயனாகிய துன்பமும் வந்துபடிகின்றன. முருகன் அவ்விதிவிலக்குகளைச் செவ்வனே யறிந்த மகாபண்டிதன். அவன் அவ்விருவரது சரித்திரங்களையும் எழுதும்போது சாத்தன் தழுவிய விதியையும் அடைந்த இன்பத்தையும், கொற்றனிடங் கண்ட விலக்கையும் துன்பத்தையும் அவனவனது வாழ்க்கைகளோடு சார்த்தி யெழுதி விடுகிறான். ஒவ்வொருவனது வாழ்வும் அவனவனது சொந்தம். மற்றவன் அதனைத் தனதாக்கவே முடியாது. ஆனால், விதிவிலக்குகளும் பயன்களும் எல்லார்க்கும் பொது. அவைகளை ஒவ்வொருவனுந் தன்தன் வாழ்வில் அமைத்து நடத்தலாம். ஆகவே, சரித்திரங்கள் தம்மளவில் படிப்பார்க்குச்

சிறிதும் பயன் தருவதில்லை. அச் சுமைதாங்கிகள்மே லேற்றப்பட்ட விதி விலக்குகளே யாவர்க்கும் பயன்படுவன. அவ்வளவே.

அம் முருகன் தானறிந்த விதிவிலக்குகளை யெல்லாம் ஒன்றும் விடாமல் சாமானிய மக்களும் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளுமாறு வெளிப்படுத்த விரும்புகிறான். இஃது அவனது உபகாரபுத்தி. ஒவ்வொரு விதியையும் விலக்கையும் வெளிப்படுத்த நிகழ்ச்சிகளையே தேடிப்பிடிப்பது அவனுக்குச் சாத்தியமா? அங்ஙனந் தேடுவதும் வீண்வேலையாகும். ஆகையால், அவன் தனக்குக் கிடைத்த நிகழ்ச்சிகளோடு தனது கருத்துக் கேற்பச் சில கற்பனைகளைச் சேர்த்துக் கொள்ளுவதும், அல்லது முழுக்கற்பனைகளையே யுண்டாக்கிக் கொள்ளுவதும் உண்டு. ஆகவே, நிகழ்ச்சி (History), நிகழ்ச்சி கலந்த கற்பனை (Historical Novel), கற்பனை (Novel) என்னும் மூன்றும் அவனுக்குச் சமமான அங்கீகாரம். எதன் மூலமும் அவன் தனதெண்ணத்தை வெளியிடலாம். எல்லார்க்கும் பொதுவாகிய ஒரு விதியைச் சாத்தன் தன் சொந்த வாழ்வி லமைப்பதற்கும், முருகன் ஒரு தலைவனைக் கற்பித்து அவன் வாழ்வி லமைப்பதற்கும் படிப்பவர் பார்வையில் வித்தியாசம் ஒன்று மில்லை.

இனிப், படிப்பார்க்குக் கற்பனையை விட நிகழ்ச்சியே மனவெழுச்சியை யதிக முண்டுபண்ணுமென்பதும் ஒரு பெருமயக்கம். நேரிற் காண்பார்க்குமட்டும் அது சிறிது எழுச்சியைத் தருதல் கூடும். ஆனால், சரித்திரமாக எழுதப்பட்டுப் புத்தகவுருவை யடைந்தபின்னர், அது பிறர் கைவழிச் சாக்குத் (Second hand information) தான். அது கற்பனையிலும் ஏற்றம் பெறுவதில்லை. அன்றியும் தேர்ந்த அறிஞர்கள் எழுதிய கற்பனைகளும், நடிக்கும் நாடகங்களும் இன்னும் உலகத்தை உத்ஸாஹப்படுத்திவருவது இன்றுங் கண்கூடு. கதாநாயகன் வாழ்விலும் சரித்திரவாசிரியன் கைவன்மையே படிப்பவர் மனவெழுச்சிக்குக் காரணமென்பது மற்றொரு சிறந்த வுண்மை.

ஆகவே, அறிஞர் நிகழ்ந்தது, நிகழவில்லை யென்ற காரணங்களால் மட்டும் சரித்திரங்களைக் கொள்ளவுந் தள்ளவுஞ் செய்யார். காலதேச வர்த்தமானங்கள் எந்த நிகழ்ச்சியையும் பேதப்படுத்தவே செய்யும். அப் பேதங்களை நிகழவொட்டாமல் தடுக்க மனிதனுக்கு வன்மையில்லை. யாதாயினும் ஒரு பேதத்தைத் தழுவித்தீர்வதே அவன் தலையெழுத்து. "எதிலாக் கற்ப மெண்ணில சென்றன, வாத லாலிக் கதையு மனந்தமாம்—பேத மாகும் பேதத்தி னுள்விரித்—தோது காந்தத்தி னுண்மையைக் கூறுகேன்" என்று கூறி ஸ்ரீ கச்சியப்பசிவமும் அவ் வெழுத்துக் கடங்கிற்று. பொய்யாமொழியாரும் இவ்வுண்மையை யறிந்தே 'சத்தியத்தை நிகழ்ந்ததுகூறல், தீமையிலாதசொலல் என இருவகைப் படுத்தினர். முன்னையது தீமை பயக்குமாயின் அதனைப் பொய்யேயென்றொதுக்கவும், பின்னையது நிகழாததைப்பற்றியிருப்பினும் நன்மைபயக்குமாயின் அதனை மெய்யேயென்றேற்கவும் வேண்டும். இஃதவர் தந்த கட்டளை. ஆகவே நிகழ்ச்சியாயினும், பேதப்பட்டநிகழ்ச்சியாயினும், கற்பனையாயினும் தீமையிலாதவற்றை யறிவுறுக்குமதுவே சத்திய சம்பவமென்பது ஆன்றோர்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தது.

நிற்க; வடமொழியிற் சரித்திர சமூகங்களாகப் பதினெட்டுப் புராணங்கள் உள்ளன. அச்சரிதங்களிற் பல பல்லூழிகாலத் துக்கு முன்னிகழ்ந்தன. பல்லாயிரமாண்டுகட்குப் பின்னிகழ்வன. மேல், கீழ், நடு வென்னுந் திரிலோக சம்பந்தமாவன. மக்கள், தேவர், அரக்கர், அசுரர் முதலிய பல சாதியார்களை அகப்படுத்திநிற்பன. மனிதன் பாவித்தற்கு எட்டாதன. கல்வெட்டு, காசு, பட்டயம் முதலிய ஆதாரங்களை அதிக்கிரமிப்பன. சமயிகளுக்கன்றி ஏனையோருக்குச் சதா தலையிடி தருவன. பூதபௌதிக முதலியசாத்திரங்கள் தம்மை யளக்கவரின் இடங்கொடாதன. இன்னும் பல அளப்பரிய அருமைபெருமைகளை யுடையன.

பலபெரியார் பலபுராணங்களைத் தமிழிற் பெயர்த்து உபகரித்தனர். சைவத்தின் சிறப்பும் தமிழின் செம்மையும் அவற்றிற் பகிரங்கம். அப்பெயர்ப்புநூல்கள் தவிர சங்கவிலக்கியமுதல் ஏறக்குறைய எல்லாச் செந்தமிழ்நூல்களிலும் புராணக்கதைகள் வெகு ப்ரசித்தம். பன்னிருதிருமுறைகளிலும் பெய்யப்பட்டிருக்கும் புராணக் கதைகளுக்குக் கணக்கேது? சீவகசிந்தாமணிமுதலிய புறமதநூல்களிலும் அக்கதைகள் பெய்யப்பட்டுள்ளன. நீதிகளையே அதிகமாக வெடுத்து விளக்கிப்போந்த திருக்குறளும் 'இந்திரனே சாலுங் கரி' யென்றது. இவையெல்லாம் புராணவந்தனைகள். வேதவிதிவிலக்குகளைப் புராணங்கள் சரித்திரங்களிற் சார்த்திச் சாமானியருமறியுமாறு காட்டுகின்றன. ஆகலின், தீமையிலாத சொலல் என்னும் ஏது வொன்றினைவைத்தே அப் பெரியாரெல்லாம் புராணங்களை யங்கீகரித்தனர். நிகழ்ந்தது கூறல் என்னும் மற்றோர் ஏது தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாமையைப் பெரிது முணர்ந்த அவர்கள் அதனை யறவே யொதுக்கினர். ஆனால், இக்காலத்தாரிற் பலர் அவ்வொதுக்கப்பட்ட ஏதுவையே மதித்து அடிக்கடி சருக்கிக் குறிக்கோ ளறியா தல்லற்படுகின்றனர். பாவம்! இனியாயினும் அவர் இவ்வேதுவைத் தள்ளித் தீமையிலாதசொலல் என்பதையே பற்றிப் புராணங்களையெல்லாம் முன்னோர்போற் போற்றி யுய்வாராக.

தாளாண்மை யில்லாதார் வேளாண்மை செலுத்துவதுந்
தரைமே லென்றும்
வேளாண்மை யில்லாதார் மனைவாழ்க்கை செலுத்துவதும்
விசயம் வேட்டு
வாளாண்மை யில்லாதார் மண்டுசமர்க் கேறுவதும்
வளர்பு ராணம்
கேளாதார் கதிவிழைவும் விழியில்லார் வழிநடக்குங்
கிரம மாமால்.

(திருக்குற்றாலப் புராணம்)

உ

சிவோத்கர்ஷம். *

பொன்னேரி பிரம்மஸ்ரீ தி. மா. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார் அவர்கள்.

(ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானது பிரசங்க ஸர்ஷம்.)

கிருஷ்ணபகவான் ஆசமனஞ்செய்து பரிசுத்தரா யிருந்துகொண்டு சங்கருடைய குணங்களைச் சொல்லலானார்:—

“பிராம்மண சிரேஷ்டர்களே! நீங்களும், ஐயா! யுதிஷ்டிரரே! நீரும், பீஷ்மரே! நீரும், ஜகத் பிரபுவான சங்கருடைய நாமங்களைக் கேளுங்கள். முன்னே நான் யோகசக்தியினால் சிவபெருமானை நிஜரூபத்துடன் கண்டேன். ஜாம்பவதியானவள் புத்ரனை விரும்பினவளாய் என்னிடம் வந்து ‘அச்சுதரே! ஒருபுத்ரனை எனக்கு விரைவிற் கொடுக்கக்கடவீர். நீர் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் நோன்பெடுத்து உடம்பை உலர்த்திப் பசுபதியை ஆராதித்து ருக்மிணியினிடம் புத்ரர்களைப் பெற்றீர். சிறந்த பராக்ரமசாலிகளான புத்ரர்களை ருக்மிணியினிடம் உண்டாக்கினது போல எனக்கும் புத்ரனைக் கொடும்’ என்று கேட்டாள். நான், ‘அரசியே! எனக்கு விடைகொடு. நீ சொன்னதைச் செய்யப்போகிறேன்’ என்று சொன்னேன். அவளும் என்னைப்பார்த்து, ‘யாதவரே! க்ஷேமமுண்டாகவும் ஜயமுண்டாகவும் செல்லக்கடவீர்’ என்றுசொன்னாள். ஜாம்பவதியினால் இவ்வாறு மங்களாசாசனம் செய்யப்பெற்ற நான் பெரியோரிடம் செலவு பெற்றுக்கொண்டபிறகு கருடனை நினைத்தேன். கருடன் என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்றான். இமயமலையைச் சார்ந்து கருடனை அனுப்பிவிட்டேன். அந்த இமயமலையில் வ்யாக்ரபாத புத்ரரும் மஹாத்மாவுமான உபமன்யு மஹரிஷியின் திவ்யாச்ரமத்தைக் கண்டேன். அந்த ஆச்ரமத்தில் பிரவேசிக்கும்போதே ஜடையும் மரவுரியும் தரித்தவரும் மகிமை பொருந்தியவரும் ஒளியினாலும் தவத்தினாலும் அக்நியைப்போல ஜ்வலிப்பவரும் சிஷ்யர்களால் அனுஸரிக்கப் பெற்றவரும் மனத்தை யடக்கினவரும் இளமைப் பருவத்திலிருப்பவருமாகிய ஒரு ப்ராம்மண சிரேஷ்டரைக் கண்டேன். அந்த உபமன்யுவென்னும் முனிவர், தலைவணங்கி வந்தனஞ்செய்த என்னைப் பார்த்து மிக்க அழகான இன் சொல்லினால் பேசலானார். ‘கிருஷ்ணா! உம்மைப் போன்ற புத்ரனை நீர் அடைவது திண்ணம். மிகப்பெருந்தவம் செய்து லோக நாதரான சிவபெருமானை ஆராதனம் செய்யும். விஷ்ணுவே! மஹாதேவர் உமாதேவியுடன் இங்கே விளையாடுகிறார். ஜனார்த்தனரே! ஐயா! கேசவரே! ரிஷபக்கொடியுடைய சிவபெருமானால் முன்னர் உண்டாக்கப்

---

* இது, கும்பகோணம் காலேஜ் ரிடயர்ட் ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதர் மஹா வித்வான் சதாவதானம் ஸ்ரீ உபய - வே. தி. ஈ. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் தமிழில் மொழிபெயர்த்துக் கும்பகோணம் காலேஜ் ரிடயர்ட் தமிழ்ப் பண்டிதர் ம. வீ. இராமாநுஜாசாரியர் திருவல்லிக்கேணி கம்மர்ஷியல் பிரஸில் 1923-ல் பதிப்பித்த வியாசபாரதம் அநுசாஸன பர்வம் 45—46 வது அத்தியாயங்களிலிருந்து திரட்டப்பட்டது.

பட்டதும் அக்னியைப் போன்றதுமான சக்ராயுதம் அந்தப்பகவானால் உமக்களிக்கப்பட்டதன்றோ? அந்தச்சக்கரம் ஸுதர்சன மென்று பெயருள்ளதாயிருக்கட்டுமென்று ஆதியிலேயே சங்கரரால் சொல்லப்பட்டது. வாலகில்யர்மேல் மகாதேவர் கிருபைவைத்து, 'அமிருதத்தைக் கொண்டுவரும் கருடனை உங்கள் தவத்தினால் உண்டாக்குவீர்கள்' என்று சொன்னார். ஐயா! மாதவரே! நானும் முன்னே தேவர்க்குந் தேவரான பசுபதியை நேராகக் கண்டேன். அதையும் கேளும். மகேசுவரரிடமிருந்து யான் அடைந்தவற்றை யெல்லாம் முழுதும் உமக்குச் சொல்வேன். ஐயா! கிருதயுகத்தில் வியாக்ரபாதரென்னும் ரிஷிஒருவர் இருந்தார். நான் அவருடைய குமாரன். மாதவரே! பிறந்து சிலகாலத்துக்கெல்லாம் ஆத்ம ஜ்ஞானமுள்ள முனிவர்களின் ஆச்சிரமத்திற்குச்சென்றேன்; அவ்விடத்தில் கறக்கப்படும் பசுமாட்டையும் ருசியில் அமிருதத்திற்கொப்பான அதன்பாலையும் கண்டேன். மதுஸூதனரே! அதுமுதல் என் மாதாவிடம் 'தாயே! எனக்குப் பால்கொடு, பால்கொடு' என்றழுதேன். என் அன்னை பாலில்லாமையால் மாவைத் தண்ணீரில் கரைத்துக் கொடுத்தாள். அப்போது குழந்தையாயிருந்ததனால் என்தாயைப் பார்த்து, 'தாயே! நீ எனக்குக்கொடுத்தது பால் சேர்ந்த ஆகார மன்றே?' என்று கேட்டேன். மாதவரே அதன் பிறகு, என் தாய் துக்கத்தினால் கண்ணீர் விட்டுப் பிள்ளையினிட முள்ள அன்பினால் தழுவி உச்சிமோந்து, 'குழந்தாய்! முனிவர்களுக்குப் பாலன்னம் ஏது? நமக்குச் சிவபெருமானே முக்கியமான ஆதரவு. குழந்தாய்! முக்கண்ணரும் வரங்களைக் கொடுப்பவரும் அழிவற்றவருமான சிவபிரானை யாராதியாமல் பாலன்னமும் ஸுகங்களும் ஆடைகளும் எப்படிக் கிடைக்கும்? குழந்தாய்! முழுக்கருத்துடன் அந்தச்சங்கரரைச் சரணமடை. அன்புள்ள மைந்தனே! அவரனுக்கிரகத்தினால் நீ விரும்பினதற்கு மேலான பலன்களைப் பெறுவாய்' என்று சொன்னாள்.

இவ்வாறு தாய் சொல்லியதைக் கேட்டு நான் தேவவருஷத்தில் ஆயிர வருஷகாலம் இடக்கால் கட்டைவிரல் நுனியை யூன்றி நின்றுகொண்டு தவம்செய்து சங்கரரைச் சந்தோஷிக்கச் செய்தேன். அதன்பிறகு, எல்லா லோகங்களுக்கும் ஈசுவரரும் ஸர்வசக்தருமான மஹாதேவர் என்னை உறுதியான பக்தியுள்ளவனென்று அறிந்து என்மேலன்புடன் பரீக்ஷைசெய்யத் தொடங்கினார். பெரும் புகழுள்ள அந்தச் சங்கரர் இந்திரன் வடிவமெடுத்து வந்தார். அவ் விந்திரன் என்னைப் பார்த்து, 'பிராம்மணோத்தமனே' நான் உன்னிடம் அன்புகூர்ந்திருக்கிறேன். நீ மனத்திற் கருதுகிற வரத்தை என்னிடம் கேள்' என்று சொன்னான். கிருஷ்ணா! நான் அப்போது இந்திரனைப் பார்த்து, 'ஓ ப்ரஸன்னனே! மஹாதேவர் ஒருவரைத் தவிர வேறு எந்தத் தேவதையிடத்திலும் வரம் கேட்கவில்லை. இஃது உண்மை. நமது இந்தச்சொல் மிக்க உறுதியானது. மகேசுவரரைத் தவிர மற்றவர்களைப் பற்றிய பிரஸ்தாபமே எனக்கு ருசிக்கவில்லை. பசுபதியின் சொல்லினால் உடனே நான் புழுவும் பல கிளைகளோடுகூடிய மரமுமாவேன். பசுபதியல்லாதவர்களுடைய அனுக்கிரகத்தினால் வரும் திரிலோகாதிபத்யம் என்னும் ஐசுவர்யமும் நான் விரும்பவில்லை. சிவனது பாதங்களை வந்தனம் செய்வதில் ஆசையோடு சண்டாளன் நடுவில் பிறப்பதும் எனக்கு இருக்கலாம்; ஈசுவரரிடத்தில் பத்தியில்லாமல் இந்திரன் வீட்டில் பிறப்ப

தும் வேண்டாம். சிவபக்தியென்னும் ரஸாயனத்தைக் குடித்தபிறகு ஸம்ஸாரபயமுண்டாவதில்லை. சிவனது அனுக்ரகம் பெறாதவனுக்கு ஒரு நொடிகூடச் சிவனிடத்தில் பக்தியுண்டாவதில்லை. இந்திரனே! மகேசுவரர் கட்டளையின்றித் தேவலோகாதிபத்யமும் எனக்கு வேண்டாம். ஸ்வர்க்கவாஸத்தையும், தேவேந்திர பதத்தையும், பிரம்ம லோகத்தையும், மோக்ஷத்தையும், மற்றுமுள்ள எந்தப் பலன்களையும் நான் கேட்கவில்லை; சிவனுக்குத் தாஸனாயிருப்பதை மட்டுமே கேட்கிறேன். ஈசுவரர் எனக்கருள்செய்யும் வரையில் தேகத்திலுள்ள துக்கங்களை நான் வகிக்கிறேன். ருத்ரரது அருளைப் பெறாமல் எவனுக்குச் சாந்தியுண்டாகும்? கெட்ட மார்க்கத்திற் போவதை விடுவிப்பவராகிய ருத்ரர் எவர்களின் உள்ளங்களில் இருக்கவில்லையோ, சீ! சீ! அவர்கள் நிந்திக்கத்தக்கவர்கள்; நிந்திக்கத்தக்கவர்கள்; பின்னும் நிந்திக்கத்தக்கவர்கள். சீ! எனது பாவங்களினால் மறுபடியும் ஜன்மமுண்டாகுமாயின் அந்த அந்த ஜன்மங்களிலும் எனக்கு அழியாத சிவபக்தியுண்டாகவேண்டும். இவ்வுலகம் படைத்தவர் ப்ரம்மதேவரென்று சொல்லுகின்றனர். அவரும் தேவசிரேஷ்டரான பரமசிவனை ஆராதித்துத் தான் பெரிய ஐசுவரியத்தை அனுபவிக்கிறார். பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் முதலானவர்களின் உயர்ந்த ஐசுவரியமும் பகவானான பரமசிவனிடத்தி லிருக்கிறது. இந்திரனே! உன்னுடைய ஐசுவரியமெல்லாம் தேவர்க்குந் தேவரான ஈசுவரருடைய அனுக்கிரகத்தினாலேதான். வேறு ஈசுவர ரூபத்தைத் தேவர்கள் காண்பாராயின் அவர்கள் அஸுரர்களால் நசுக்கப்படும்போதும் ஏன் அதைச் சரணமடையவில்லை? சிவனைத் தவிர வேறு யாருடைய ரேதஸினால் பொன்மலை செய்யப்பட்டது? ஓ! இந்திரனே! தேவர்க்குந் தேவரும் கர்த்தாவுமாகிய ருத்ரரால் இவ் வுலகத்தில் பகத்தின் அடையாளத்தோடுகூடிய லிங்கம் உண்டாக்கப்பட்டிருப்பதை நீ ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணலாம். ஈசுவரர் காரணங்களுக்குங் காரணமென்பதற்கு வேறு நியாயங்களால் ஆவதென்ன? மற்றொருவனுடைய லிங்கத்தைத் தேவர்கள் அர்ச்சித்ததாக நாம் கேட்கவில்லையன்றோ? மகேசுவரரை விட வேறு யாருடைய லிங்கமானது எல்லாத் தேவர்களாலும் இப்போதாவது முன்னேயாவது பூஜிக்கப்பட்டிருக்கிறது? உனக்குக் கேள்வியிருந்தால் சொல். ப்ரம்மாவும் விஷ்ணுவும் நீயும் தேவர்களும் யாருடைய லிங்கத்தை எப்போதும் பூஜிக்கிறீரோ அவர் அந்தக் காரணத்தினாலேயே மிகச் சிறந்தவரல்லவரோ? தாமரைமலரையாவது சக்கரத்தையாவது வச்சிராயுதத்தையாவது அடையாளமாகக்கொண்டு பிரஜைகள் பிறப்பதில்லை; லிங்கத்தையும் பகத்தையும் அடையாளமாகவுடையவைகளாகப் பிறக்கின்றன. ஆதலால், பிரஜைகள் ஈசுவரருடையவை. பெண்களெல்லாரும் உமாதேவியின் காரணரூபத்திலிருந்து உண்டாக்கப்பட்டதனால் பகம் அடையாளமாகப் பிறந்திருக்கின்றனர். புருஷர்களனைவரும் சிவனுடைய லிங்கத்தினால் அடையாளம் செய்யப்பட்டிருப்பது பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கிறது. சராசரங்களடங்கிய இம் மூவுலகங்களிலும் ஈசுவரரை விட வேறு காரணம் உளதென்றும் தேவியின் அடையாளம் இல்லையென்றும் சொல்லும் கெடுமதியுள்ள மனிதன் நாஸ்திகனாவான். இந்திரனே! நான் வேண்டுகிற பலனையும் மரணத்தையும் அவரிடத்திலிருந்தே விரும்புகிறேன். நான் விரும்பின பலன்களெல்லாவற்றையும் கொடுப்பதாயினும் மற்றொரு தேவதையை நான் வேண்டுவதில்லை' என்று நான் சொன்னேன். ஒரு நிமிஷத்துக்குள் அந்த ஐரா

வதமே ரிஷபமாக இருந்ததைக் கண்டேன். தேவர்க்குந் தேவரான மஹாதேவர் உமாதேவியுடன்கூட அதன்மே லேறிக்கொண்டு விளங்கினர். ப்ரம்மதேவர் ஈசுவரருடைய வலப்பக்கத்திலிருந்தார். நாராயணரும் அவரது இடப்புறத்தி லிருந்தார். பிரம்மதேவர் மஹாலிங்கத்தையும் சிவனையும் கண்டு ரதந்தரமென்னும் ஸாமத்தைச் சொல்லி ஸ்தோத்திரம் செய்தார். நாராயணர் ஜ்யேஷ்ட ஸாமம் என்னும் ஸாமத்தைச்சொல்லிச் சிவபெருமானைப் பாடினர். இந்திரன் சதருத்ரியம் என்னும் உத்தமமான வேதத்தைச் சொல்லிப் பரப்பிரம்மத்தைத் துதித்தான். அதன்பிறகு நான் பகவானைத் துதிக்கலானேன்.

மஹாதேவராகிய உமக்கு நமஸ்காரம். வெண்ணீறணிந்தவரும் தாமே தமக்கிலக்கணமா யிருப்பவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். முடிவற்றவரும் மங்களகரருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஸாங்கியராகவும் யோகியாகவுமிருப்பவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். பிரம்மதேவரின் சிரத்தை அறுத்தவருக்கும் சிந்தைக் கெட்டாதவராகிய மாயாவிக்கும் நமஸ்காரம். நீர் வேதங்களில் ஸாமவேதம். வர்ணங்களில் பிராம்மண வர்ணம். பகவானே! சக்தியில்லாத எனக்குத் தஞ்சமாகக் கடவீர். நீர் உமது ரூபத்தை மாற்றி என்னை மயங்கவைத்தீர். அதனாலே நான் உமக்கு அர்க்கிய பாத்யங்களையும் ஸமர்ப்பிக்கவில்லை என்றேன். கிருஷ்ணா! சங்கரர் என்னைப்பார்த்து 'குழந்தாய்! உபமந்யுவே! உன் பக்தியினால் நான் மிக்க சந்தோஷமுள்ளவனாயிருக்கிறேன்' என்று சொன்னார். நான் தழுதழுத்த குரலோடு 'ஸ்வாமி! இப்போதுதான் யான் பிறந்தேன். என் ஜன்மம் இப்போது பயன் பெற்றது. உற்பத்தியும் நாசமும் இல்லாத நித்யமும் ஞானரூபமுமான பரதத்வத்தை மிகப்பிரவஹித்தமான இவ்வுருவமுள்ள தாகத்தான் வித்வான்கள் தியானம் செய்கின்றனர். உலகங்களைப் படைக்கும் ப்ரம்மதேவரை வலப்பக்கத்திலிருந்தும், உலகங்களைக் காப்பவராகிய விஷ்ணுவை இடப்பக்கத்திலிருந்தும் இந்த ஈஸ்வரர் படைத்தார். பிரபுவான ஈஸ்வரர் பிரளயகாலம் வந்தபோது ருத்ரரைப் படைத்தார். பிரபுவே! எனக்கு உம்மிடத்தில் எப்போதும் பக்தியிருக்கவேண்டும். எப்போதும் குறையில்லாமல் பாலன்னம் புசிக்கக்கடவேன்' என்று சொன்னேன். சிவபெருமான் என்னைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு பேசலானர். 'நீ ஜரையும் மரணமுமில்லாமல் திவ்யஜ்ஞான முள்ளவனா யிருக்கக்கடவாய். உனக்கு யௌவனமும் தேஜஸும் உண்டாகக் கடவன. நீ விரும்பின இடமெல்லாம் உனக்குத் திருப்பாற்கடலே வந்துசேரும். அமிருதத்தோடு கூடிய பாலன்னத்தை ஒருகல்பகாலம் புசிப்பாய்.' ஈஸ்வரர் இவ்வாறு சொல்லி வரங்களையளித்து அந்தர்த்தானமானர். இவ்வாறு அந்த உபமன்யுமுனிவர் சொன்னதைக்கேட்டு நான் அம்மஹரி முனிவரைப்பார்த்து, 'ப்ராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! சங்கரர் உமக்குத்தரிசனங் கொடுத்ததுபோல எனக்குங்கொடுப்பாரா? உமக்கு அனுக்கிரகம் செய்ததுபோல எனக்கும் செய்வாரா?' என்று கேட்டேன். உபமந்யுமுனிவர் 'தாமரைக்கண்ணரே! சீக்கிரம் மஹாதேவரை நீரும் காணுவீர்; சந்தேகமில்லை. உமாதேவியோடு கூடிய மகேஸ்வரரிடத்திலிருந்து இருபத்துநான்கு வரங்களை நீர் பெறப்போகிறீர். ஜபிக்கத் தகுந்த ஒரு மந்திரத்தை உமக்கு உபதேசிப்பேன். அதனால், நீர் சங்கரரைப் பார்ப்பீர்' என்று சொன்னார். நான் 'ஓ! மஹாமுனிவரே! அவரை

உமது அநுக்கிரகத்தினுல் நான் பார்க்கக் கடவேன்' என்றுகேட்டேன். பாரதரே! இப்படி மஹாதேவரைப் பற்றிய கதையை அவர் எனக்குச் சொல்லிக்கொண் டிருக்கும்போதே எட்டுத்தினங்கள் ஒரு முகூர்த்தம்போலச் சென்றன. எட்டாவதுநாள் அந்தப் பிராம்மணரால் சாஸ்திரப்படி நான் தீக்ஷை செய்விக்கப்பட்டேன். மரவுரியுடுத்து மேகலை கட்டிக்கொண்டேன்; முதல்மாதம் கனிகளைப் புசித்தேன்; இரண்டாவது மாதம் ஜலபானம்செய்தேன்; மூன்று நாலு ஐந்தாவது மாதங்களில் வாயுபக்ஷணம் செய்துகொண்டு கைகளை மேலே தூக்கி ஒற்றைக் காலால் தளராமல் நின்றேன். பாரதரே! பாண்டு புத்ரரே! ஓர் ஒளியைக் கண்டேன். அதில் பகவானுனவர் தம் பாரியையாகிய உமாதேவியுடன் இருந்தார். குந்தி புத்ரரே! நான் மயிர் பொடித்து ஆச்சர்யத்தினுல் மலர்ந்த கண்களுடையவனும் அந்தப்பரமசிவனைச் கண்டேன். அப்போது மகாதேவரைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க எனக்குமுடியாமற் போயிற்று. பிறகு ஈஸ்வரர் என்னைப் பார்த்து, 'கிருஷ்ணு! பாரும்; பேசும். உம்மால் நான் நூறு தடவைகளும் ஆயிரந் தடவைகளும் ஆராதிக்கப்பெற்றிருக்கிறேன். உம்மைப்போல எனக் கன்பர் மூவுலகங்களிலுமில்லை' என்று சொன்னுர். ஈசுவரரை நான் தலைவணங்கி வந்தனம் செய்தபிறகு உமாதேவியும் அன்புகூர்ந்தாள். பரமசிவனைப் பார்த்து நான் சொல்லலானேன்:—

'என்று மிருப்பவரே! எல்லாவற்றிற்கும் காரணரே! உமக்கு நமஸ்காரம். நீரே பிரபு; இம் மூவுலகங்களும் உம்மால் படைக்கப்பட்டவை. நீர் புலப்படாதவர்; நினைவுக்கும் எட்டாதவர்; பரிசுத்தர்; பொன்மயமாயிருப்பவர்; பரமாத்மா; பிராம்மணன் வேதத்தினுல் உம்மை யறிந்து மயக்கந் தெளிகிருன். நீர் க்ஷேத்ரஜ்ஞரென்று ரிஷிகளால் துதிக்கப்படுகிறீர். ரிஷிகள் உம்மையே தியானிக்கின்றனர். ஏழு ஸூக்ஷ்மங்களையும் ஆறு அங்கங்களையுமுடைய உம்முடைய வடிவத்தைக் கண்டு ப்ரகிருதிக்கு வேருக ஆத்மாவைப் பிரித்து அறிவதாகிய யோகத்தி லிருக்கும் வித்வான் உம்மையே அடைகிருன்' என்றேன். குந்திபுத்ரரே! இவ்வாறு என்னுல் துதிக்கப்பட்டபோது தாமாகவே எனக்குச் சொல்லலானுர்.— 'கிருஷ்ணு! எம்மிடத்தில் உமக்குச் சிறந்த பக்தியிருப்பதை யாமறிவோம். வரங்களை நீர் கேட்கலாம். உமக்கு அவற்றைக் கொடுத்தேன்'. (நான்) அந்தப் பகவானை மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடும் அடக்கத்தோடும் தலைவணங்கி நமஸ்காரம் செய்தபிறகு, 'பதினுயிரம் புத்ரர்களை வேண்டுகிறேன்' என்று சொன்னேன். சங்கரர் 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்று சொன்னுர். பிறகு உமாதேவி அருள்கூர்ந்து என்னைப் பார்த்து 'உமக்கு ஸாம்பன் என்னும் புத்ரன் பகவானுல் கொடுக்கப்பட்டான்' என்று சொன்னுள். பாரதரே! பீமனுக்கு மூத்தவரே! ஈஸ்வரரும் ஈஸ்வரியும் எனக்கு இவ்வாறு வரங்களை யளித்த பிறகு கணங்களுடன் மறைந்தனர். ராஜசிரேஷ்டரே! இந்தமிக்க ஆச்சர்யமான விஷயத்தை யெல்லாம் அதிக மகிமையுள்ளவரான உபமன்யுவென்னும் பிராம்மணருக்கு முன்னர் நான் சொன்னேன். அந்தப்பிராம்மணர் தேவருக்குந் தேவரான சங்கரருக்கு நமஸ்காரம் செய்து, சிவனுக்கு ஒப்பான தேவதையில்லை. சிவனுக்குச் சமமான தஞ்சமில்லை. கொடுப்பதில் சிவனைப்போன்றவரில்லை. யுத்தத்தில் சிவனுக்கொப்பானவரில்லை' என்று சொன்னுர்.

அப்பைய தீக்ஷதர் மகிமை.

திருவல்லிக்கேணி நல். கண்ணப்பமுதலியார் அவர்கள்.

காஞ்சீபுரத்திலே தாத்தாசாரியென்னும் பாஞ்சராத்திரி ஸ்ரீமத் அப்பைய தீக்ஷித ஸ்வாமிகள் விஷயத்தி லசூசை யதிகரித்து அவரை யெந்த விதத்தில் வெல்வதென்று ஆலோசித்து அவர்பாற் சென்று, 'உம்முடைய சிவன் விடமுண்டருளியது சத்தியமாயின் யாங்கட்கு மிவ் விடத்தை யுண்டு சுகித்திரும் பார்ப்போம்' என்று கூறுதலும், தீக்ஷதஸ்வாமிக ளிசைந்து அவ் விடங்கலந்த பாலை யுண்டு ஒருசிறிதும் வருந்தாது சிவதத்வவிவேகம் என்னுங் கிரந்தமொன் றப்போதே யியற்றி சர்வஜனப் பிரசித்தியாய், அரசன் முதலியவர்க ளஞ்சும்படி பிரசங்கித்தனரென்றும், அதனை மறுத்துக் கூற வகையில்லாமல் பேய்போல் விழிக்குந் தாத்தாசாரியனுடைய தீய செய்கையையும் விசார லோபத்தையும் அறிந்த அரசவள்ளல் சிவஞானச் செல்வராகிய தீக்ஷதசுவாமிகளை யடைந்து ஆசாரிய மரியாதைகொண்டு தன்னுடைய தவம் பலித்துக் கைவந்ததுபோலும் மகிழ்ந்து பேரன்புடையவனாய் ஒழுகிவருங் காலத்தில், தாத்தாச்சாரி அதிக மாச்சரியங்கொண்டு என்னுடைய சீடனாகிய நீ என் விரோதியை யபிமானிப்பது தகாதெனக் கூறி தீக்ஷதரோடு வாதித்து அவர் செய்த கிரந்தங்களையெல்லாங் கண்டித்து வைஷ்ணவ ஜயஸ்தம்பம் நாட்டப் போகின்றேன். இப் பெரு விஷயத்தை நீ முன்னின்று முடிக்கவேண்டு மென்றனர்.

அரசன் உளம் புழுங்கித் தீக்ஷதஸ்வாமிகள் விஷயத்தில் அவ்வாறு நடத்தத் தனக் கிசைவில்லையாயினும், தாத்தாசாரி தன்னுடைய ஆசாரியனென்னும் விசுவாசம் பாராட்டி அவனை மறுக்கக் கூடாதவனாய், தீக்ஷத ஸ்வாமிகளை யடைந்து வந்தனம்புரிந்து விஷயம் இன்னதென் றறிவிக்கவும், சுவாமிகள் சந்தோஷித்து அரசனை நோக்கி இந்த வாத முடிவில் தோல்வி வெற்றிகளை நிச்சயித்துக் கூறுவதற்கு மத்தியஸ்தர் வேண்டுமாகையால் யாரையாவது சித்தப்படுத்துமென்று திருவுளம்பற்றுதலும், அரசன் வியாசபட்டர், பாராசரபட்டர் என்னும் பெயர் வகித்த மத்துவாசாரியர்களையும் இன்னுமனேக மதவாதிகளையும் வரவழைத்து அவர்களில் மத்துவாசாரியர்களாகிய இருவரையும் மத்தியஸ்தராக நியமித்து வாதாரம்பமாகி நடந்துவருகையில் தாத்தாசாரி பின்னிடைந்து கட்சிகள் சொல்ல வகையறியாமல் குதர்க்கவாதஞ் செய்யத் தொடங்கினர்.

மத்தியஸ்தர்களாய் நின்றவர்களில், வியாசபட்டரென்பவர் எழுந்துநின்று தீக்ஷித ஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்து பிரசங்கித்து அஞ்சலியத்தராய் நிற்கையில், பராசரபட்டர் என்பவர் கொஞ்சம் வருந்தி மத்தியஸ்தமாக வந்த நம்மில் வியாசபட்டர் சைவராய்விட்டனரே யென்று சகிக்கமாட்டாமல் தாமெழுந்து தீக்ஷிதரோடு அநேகவிதமாய் வாதிக்கத் தொடங்கி ஏழுநாள்பரியந்தம் வாதித்துந் தீக்ஷிதர் பின்வாங்காமல் வாதித்துவருந் தீரத்தையும் அத் தெய்வசபையில் விளங்கிவரு முண்மையையுங் கண்டு பரிபாக விசேஷத்தால் தீக்ஷிதர்பால் தமக்கும் பக்தி ஜநித்து அவரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு அபசாரக்ஷமை வேண்டிநிற்கையில், தீக்ஷிதரவர்கள் எழுந்துநின்று அநேக மதவாதிகள் நிறைந்திருக்கும் அச் சபையை நோக்கி இப்போது நாம் செய்துவரும் சைவப் பிரசாரத்தை மத்துவ ராமாநுஜ மதஸ்தர்கள் மறுத்து எம்மால் கண்டிக்கப்பட்டார்களானபடியால் இந்தச் சபையில் வேறு எந்த மதஸ்தர்களாவது எம்மை மறுக்கக் கூடுமாயின் அவ்வாறு செய்யலாமென்று திருவுளம் பற்றினார்கள்.

வரநந்தி யென்னும் பௌத்தனொருவ னெழுந்து பிடகாகம வழித்தாய் சில பொய்யுரைகளைப் பிதற்றி யுடனே கண்டிக்கப்படவும், மாயாவாதிகளாகிய சில மதஸ்தர்கள் அவரை யணுகி, தேவரீர் வைதிக துல்லியராயிருந்தும் அதனை யிங்கே விளக்கி அத்வைத ஸ்தாபனஞ் செய்யாமல் வேதபாஹ்யமாகிய சிவாகம வழித்தாய சைவப் பிரசாரஞ் செய்வது யுக்தமன்றென்று கூறிய காலத்தில், அவர்களை நோக்கி வேதசிவாகமங்க ளிரண்டும் பதியாகிய சிவபிரானருளிய உண்மைப் பிரமாணங்களாகவும், நீங்கள் சிவாகமங்களை நிந்தித்து வேதவிருத்தமான துராசாரம் பூண்டு தீய வொழுக்கத்தில் நிற்கும் பாஷண்டிக ளாவீர்களென்று அவர்களைக் கண்டித்து, வைதிகசார நிர்ணயம் என்னுங் கிரந்தமொன்று அப்போதே யியற்றி வேதசிவாகம சம்மதமான தருமங்களைக் கூறிச் சித்தாந்தப்படுத்திவிட்டு மேல் ஒருவருந் தம்மை வாதிக்க இடமில்லாமல் எல்லா மதங்களையும் கண்டித்து "பரமத திமிரபாநு" என்னுங் கிரந்தமொன்றியற்றி சைவத்தி னுண்மையை அநேகவிதங்களால் எடுத்துக்கூறிப் பிரசங்கிக்கவும், இவ் வற்புதங்களையெல்லாங் கண்டுகொண்டு நிற்பவராகிய பராசர பட்டர் தீக்ஷித ஸ்வாமிகளை வலம்வந்து அவரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு அரசன் முதலிய மகாஜனங்கள் கூடிய அப் பெருஞ் சபையைப் பார்த்து மாத்துவமதமாகிய கடாந்தகாரம் தொலைய உதிக்கும் ஞானசூரியனென்றும், பௌத்தசித்தாந்தமாகிய மஹாரண்யத்தைத் தகிக்கவரும் ஜ்வாலாக்கினியென்றும், சிவாகமங்களை வேதவிருத்தமென்று கூறித் திரியும் பாஷண்டிகளாகிய சர்ப்பசமூகங்கள் நசிக்க வெழுந்த கருடபகவானென்றும், இராமாநுஜமதமென்னும் பர்வதம்பொடிந்துபோகப் பேதித்துடைக்கும் வச்சிராயுதமென்றும், சைவாசாரமென்னுஞ் சமுத்திரத்தினின்றுந்

தோன்றிய பூரணசந்திரன் என்றும், மஹா வித்வசிரோமணியாகிய அப்பையதீக்ஷத ஸ்வாமிகள் சர்வோத்கர்ஷராய்ப் பிரகாசிக்கின்றாரென்று தெளிவுபெறப் பிரசங்கித்து முடிவுகூறுதலும், இவ் வற்புதங்களையெல்லாம் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்ட வரசன் அதிக சந்தோஷத்தை யடைந்தவனும் தீக்ஷத ஸ்வாமிகளைப் பணிந்து என்னுடைய அபசாரத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்துத் தாத்தாசாரியை நோக்கி இனி யிப்படிப்பட்ட சிவாபராத விஷயத்தில் என்னை அழைப்பது யுக்தமன்றென்று திட்டம் செய்தனர்.

தீக்ஷத ஸ்வாமிகளிடத்தில் வியாசபட்டர், பராசரபட்டர் முதலியவர்களோடு தாமும் சிவதீக்ஷை பெற்றுக்கொண்டு சைவப் பிரசாரஞ் செய்துவருகையில், தாத்தாசாரி திகிலடைந்து இனியென்ன செய்வதென் றாலோசித்து, ஒருநாள் தீக்ஷதரவர்கள் நதிக்குச் சென்று நீராடி நித்தியானுஷ்டான முடித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சமயம்பார்த்து சில துஷ்டர்களை யேவி இது நல்ல சமயமாகையால் அவரைக் கொன்றுவிட்டு வாருங்களென்று அனுப்புதலும், அவ்வாறே சென்ற பாதகர்கள் தீக்ஷதரை யணுகிய காலத்தில் அநேகர் சூலபாணிகளாய்த் தோற்றி அவரைச் சூழ்ந்து நிற்கவும், வந்தவர்களெல்லாம் பயந்து தீக்ஷதரைச் சரணடைந்து தமது தீய வெண்ணத்தை வெளிப்படுத்தலும்,சுவாமிக ளவர்களை நோக்கிச் சிவனடியார்களுக்குத் தீங்கு நினைக்கு, மப்பாதகன் இப் பூமியிலிருப்பதைப் பார்க்கிலும்ஒழிந்துபோய்விடுவது அதிகநலமென்றுரைத்துச் சாம்பமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானே சர்வபுவன கர்த்தாவாயிருந்தால், சிவாகமங்களோடு சமஸ்த வேத புராணங்களும் உறுதிப் பிரமாணமானால், விபூதி ருத்திராக்கங்கள் தெய்வீகமுடையதானால், என்னுடைய சத்துருவாகிய துன்மார்க்கனுக்கு அகாலமிருத்து சம்பவிக்குமாக என்று பிரமாணஞ் செய்து ஓர் சுலோகம் கூறினவுடன், தாத்தாச்சாரி தலையிலே யிடி விழுந்து செத்தானென்று ஸ்ரீ சிவஞானசுவாமிகள் செய்தருளிய தீக்ஷதமான்மியமென்னும் கிரந்தத்தால் உண்மை யினிது விளங்கும். இம் மூர்த்திகளை சிவாஷ்டமதநுவி லொன்றென்று மேலோர்கள் கூறுகின்றனர். இவரால் செய்யப்பட்ட கிரந்தங்கள் சிவகர்ணாமிர்தம், பிரஹ்மதர்க்கஸ்தவம், சிவார்க்கமணிதீபிகை, தப்தமுத்திர வித்ராவணம், பாகவத தாத்பரிய சார சங்கிரகம், இராமாயண தாத்பரிய சங்கிரகம், சிவபுராண தாமசத்வ நிராகரணம், சர்வார்த்தசார சங்கிரகம், பரிபாஷா மஞ்சரி, ஹரதத்த மாஹாத்மியம், பாஷண்டமதசபேடிகை முதலியனவாம்.

பொன்னேரிச்சந்திப்பு விழா.

பிரம்மஸ்ரீ தி மா. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார் அவர்கள்.

பொன்னேரி யென்னும் ஊர் சென்னைக்கு வடக்கே சுமார் 22 மைல் தூரத்தில் உள்ளது. கற்கத்தா ரயில் மார்க்கத்தில் அதற்கு ஒருஸ்டேஷனும் உண்டு. அவ்வூரின் ஒரு கோடிக்குக் கும்பமுனி மங்கலமென்றும் இன்னொரு கோடிக்குத் திருவாயர்பாடி யென்றும் பெயர். கும்பமுனி மங்கலத்தையடுத்துள்ள சில தெருக்களுக்கும் பொன்னேரி யென்றே பெயர் கும்பமுனி மங்கலத்தில் ஒரு சிவாலய மிருக்கிறது. அதில் சுவாமி அகத்தீசர். அம்பா ஆநந்தவல்லி. திருவாயர் பாடியில் ஒரு பெருமாள் கோயிலிருக்கிறது. அதில் சுவாமி கரிகிருஷ்ணர். அம்பா சௌந்தரவல்லி. கும்பமுனிமங்கலத்தையும் திருவாயர்பாடியையுஞ் சேர்த்து வைப்பது ஒரு கடைவீதி. அதில் ஒரு ஆஞ்சநேயர்கோயி லிருக்கிறது. பாரத்துவாச மகரிஷியின் சிலை ஒன்றும் அக்கோயிலி லுண்டு.

அவ்வூரில் அகத்தீசர் கோயிற் பிரமோற்சவம் யாது காரணத்தாலோ சில வருஷங்களாய் நின்றுவிட்டது. பிரமோத்ஸவத்திலும் இப்போது நடக்கும் ஆருத்ரா முதலிய மற்றை யுத்ஸவங்களிலும் அகத்தீசர் கும்பமுனி மங்கலத்தையும் அதை யடுத்துள்ள பொன்னேரித் தெருக்களையுமே சுற்றி வருவர். திருவாயர்பாடியை அவர் சுற்றிவரும் வழக்கம் எந்த உத்ஸவத்திலுமில்லை. ஆனால், கரிகிருஷ்ணர் கோயிலில் பிரமோத்ஸவமுதலிய சகல வுத்ஸவங்களும் இன்றும் நடந்துவருகின்றன. பிரமோத்ஸவம், ராமநவமி யுத்ஸவமுதலிய பெரிய வுத்ஸவங்களிலெல்லாம் கரிகிருஷ்ணர், ராமர் முதலிய வுத்ஸவர் திருவாயர் பாடியை மட்டுமன்றிப் பொன்னேரி தெருக்கள் கும்பமுனிமங்கலம் என்பவற்றையுஞ் சென்று சுற்றிவருவர். இவற்றை யோசிக்கின் கும்பமுனிமங்கலமே ஆதிதொட்டு பிரதான க்ஷேத்திரமாயிருந்திருக்க வேண்டுமென்பதும், திருவாயர்பாடி அப்படி யிருந்திரா தென்பதும் தெரியலாம். நிற்க:

அவ்வூரில் சந்திப்பு என்னும் ஒரு விழா வுண்டு. அது சித்திரைமீ கிருஷ்ணபக்ஷ பஞ்சமி யிரவு 2 மணிக்கு மேல் 6மணிக்குள் நடைபெறும். அப்போது தரிசனத்துக்கு அநேக ஆயிரம்ஜனங்கள் கூடுவார்கள். மிகவும் பிரஸ்தாபமுள்ள விழா அது. மேற்காட்டிய ஆஞ்சநேயர் கோயிலுக்கு இடப்புறத்தில் சுமார் முக்கால் பர்லாங்கு தூரத்திலுள்ள வேலுமுதலியார் சத்திரத்தின் முகப்பில் கரிகிருஷ்ணர் கருடாரூடராய் வந்துநிற்பர். அக்கோயிலுக்கு வலப்புறத்தில் சுமார் அரைப்பர்லாங்கு தூரத்திலுள்ள கருணீகர்சத்திர முகப்பில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பந்தலில் அகத்தீசர், ஆநந்தவல்லி, விநாயகர், ஸ்கந்தர், சண்டேசுரர் என்னும் ஐவரும் அவரவருக்குரிய வாகனங்களில் ஆரோகணித்து வந்துநிற்பர். இந்த ஐவரும் அந்த ஒருவரும் எதிரெதிராக நிற்பதால் அந்த வுத்ஸவத்துக்குச் சந்திப்பு என்னும் பெயர் வந்தது.

இந்தவிழாவிற்குப் பலர் பலவாறு தாற்பரியங் கூறுகின்றனர். அவற்றுள் இரண்டே முக்கியம். அரியுஞ் சிவனும் ஒன்றே யென்னுங் கொள்கையை விளக்குவதே அவ்விழா வென்பர் சிலர். ஆஞ்சநேயர் கோயில் முன் காலத்திற் பாரத்துவாஜ ஆசிரமமா யிருந்தது. அம் முனிவர் சிவனையும் விஷ்ணுவையும் ஒருங்கே தரிசிக்க வேண்டுமென்று தவங்கிடந்தார். அதற்கிரங்கி அவ்விருவரும் அவ்விருடிக்குப் பிரசன்னராகின்றார் என்பர்வேறு சிலர். இவ்விரு தாற்பரியங்களில் ஒன்றேனும் உண்மையாயிருக்குமோ வென்பதை அவ்வுத்சவத்தின் நடைமுறையை ஆராயுமுகத்தாற்காண்போம்.

பிரஸ்தாப விஷயம்.

1. கரி கிருஷ்ணர் கோயிற் பிரமோத்ஸவத்தின் ஐந்தாநா ளிரவே அச் சந்திப்பு. அவ்வைந்து நாட்களிலும் பின்னுள்ள ஐந்து நாட்களிலும் கரி கிருஷ்ணர் வீதி வலத்தின்போது கும்பமுனிமங்கலத்திற்குள் வந்தும் அகத்தீச ராலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யும் வழக்கம் சுமார் 40 வருஷங்களுக்கு முன்வரையிலும் இருந்ததாம். அதை இப்போதும் அவ் வூரிலுள்ள கிழவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

2. சந்திப்புஉத்சவத்தில் அகத்தீசரை எழுந்தருளுவிக்கும்பொருட்டுக் கரி கிருஷ்ணர் கோயிலிலிருந்து அவ்விழாத்தோறும் நூறுரூபா மரியாதை வந்துகொண் டிருக்குமாம். அகத்தீசர் அம்மரியாதையைப் பெற்றுக்கொண்டபிறகே எழுவாராம். அந் நூறு ரூபா வரவரத் தேய்ந்து பதினறு ரூபா யாகிவிட்டதாம். இவ்வருஷம் அப்பதினறுக்குமே ஆபத்து ஏற்படுவதாக விருந்ததாம். அகத்தீசர் ஒரேபிடியாகப் புறப்பட மறுத்துவிட்டாராம். அப்புறம் பன்னிரண்டு ரூபா மரியாதையாக வந்ததாம். அகத்தீசர் அந்த மரியாதையாவது வந்ததேயென்று அப்பன்னிரண்டையும் பெற்றுக்கொண்டு சந்திப்புக்குப் புறப்பட்டாராம்.

3. கரிகிருஷ்ணர் முன் அகத்தீசரைப் பிரதக்ஷிணம் வந்துகொண்டிருந்த வழக்கத்தை நிறுத்திவிட விரும்பி அதற்குப் பிரதியாக அவ்வீசருக்கு ரூபா நூறு வருஷந்தோறும் கொடுத்து வருவதாகச் சம்மதித்தாராம். அகத்தீசரும் அந்த விருப்பத்துக்கு இசைந்தனராம். அந்த மரியாதைதான் மேல் 2-ம் பாராவிற் கண்ட மரியாதை யென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது.

பிரத்தியக்ஷ விஷயம்.

4. சந்திப்பன்று இரவில் கரிகிருஷ்ணர் கோயிலைவிட்டுப் புறப்பட்டு வேலு முதலியார் சத்திரமுகப்புப் பந்தலுக் கருகில் வந்துநின்ற பிறகுதான் அகத்தீசர் தம் கோயிலை விட்டுப் புறப்படுவர்.

5. அகத்தீசர் தமக்கென் றமைக்கப்பட்ட பந்தலில் தமது பரிவாரங்களோடு வந்து புகும்வரைக் கரிகிருஷ்ணர் தமக்கென்றமைக்கப்பட்ட வேலுமுதலியார் சத்திர முகப்புப் பந்தலிற் புகவே கூடாது. அப் பந்தலுக்கு மிகவும் சமீபத்தில் வெளியிலேதான் அவர் நின்றுகொண்டிருக்க வேண்டும். அகத்தீசர் தம்பந்தலிற் புகுந்து தங்கின பிறகே கரிகிருஷ்ணர் தம்பந்தலிற் புகுவர்.

6. இந்த விழாவில் பாணவேடிக்கைகள் நடப்பதுண்டு. அச் செலவு கரிகிருஷ்ணரைச் சேர்ந்ததே. ஆனால், ஈசுவரன் தம்பந்தலில் வந்து தங்கிய பின்னர்த்தான் அப் பாணவேடிக்கை நடக்கவேண்டும்.

7. இருதிறத்தாருந் தந்தம் பந்தலில் வந்து தங்கினதும் முதன்முதல் கரிகிருஷ்ணரிடமிருந்து மேளதாளத்தோடு மாலை மரியாதை அகத்தீசருக்குப் போகும். அதை ஏற்றபின் அகத்தீசர் தாமொரு மாலையை அங்ஙனமே கரிகிருஷ்ணருக்கு அனுப்புவர்.

8. இந்த மாலைமரியாதைகள் முடிந்தபிறகு பெருமாளும் ஈசுவரரும் ஒருவரையொருவர் நெருங்கி வருவர். அப்போது பெருமாள் ஆஞ்சநேயர் கோயிலுக்கெதிரில் வந்திருப்பர். ஆனால், அவர் அக்கோயிலைப் பார்க்கத் திரும்புவதில்லை. அக் கோயிலிலுள்ள பரத்துவாசருக்கு அவ்வுத்ஸவத்திலிருப்பதாகச் சொல்லப்படும் சம்பந்தத்தை விளக்கும் ஒருநிகழ்ச்சியும் அப்போது கிடையாது. ஈசுவரர் அவ்வாஞ்சநேயர் கோயிற்பக்கமே போவதில்லை. தமது பந்தலைவிட்டுப் பெருமாளை நோக்கி வருகிற அவர் அவ்வாஞ்சநேயர் கோயிலுக்கும் அப்பந்தலுக்கு மிடையிலுள்ள மத்திவரை வந்து நின்றுவிடுவர். அவர் நிற்கு மிடத்திற்கும் பரத்துவாஜ ரிருக்கு மிடத்துக்குமுள்ள தூரத்தைக் கவனித்தால் ஈசுவரர் அம்முனிவருக்குக் காட்சிகொடுக்க வந்துளாரென்று யாருமே சொல்லமாட்டார்.

9. அப்பால் அகத்தீசருக்குங் கரிகிருஷ்ணருக்குங் கர்ப்பூரமாகும். ஆனதும் ஈசுவரர் தங்கோயில் போய்ச் சேர்வதற்காகத் தாம் வந்தவழியை நோக்கி ஒரே பாய்ச்சலாகத் திரும்பிவிடுவர். அவரும் அவரது பரிவாரங்களும் சுமார் முக்கால் பர்லாங்கு தூரஞ் செல்லும்வரையும் பெருமாள் தாம் நின்றவிடத்திலேயே நின்றுகொண்டிருப்பர். அப்புறம் அவர் ஈசுவரர் பின்னாலேயே சென்று பொன்னேரித் தெருக்களையும் கும்பமுனி மங்கலத்தையுஞ் சுற்றிக்கொண்டிருப்பர். அகத்தீசர் ஆலயஞ் சென்றதுங் கரிகிருஷ்ணர் திருவாயர்பாடி சென்று தம்மாலயம் புகுவர். அரியுஞ் சிவனும் ஒன்றென்பதைக் காட்டுவதே அவ்விழாவென்பது உண்மையாயின், அகத்தீசரும் கரிகிருஷ்ணருந் தாம் சந்தித்த விடத்திலிருந்து பொன்னேரித்தெரு, கும்பமுனி மங்கலங்களுக்குப் புறப்படும்போது கைகோத்தாற்போல் ஒருவர் பக்கத்தில் ஒருவர் போய்க்கொண்டிருக்கவேண்டும். ஒருவர்பின் னொருவர்போதல் அத்துணைப் பொருத்தமாகாது. இன்னும்,அரியுஞ்சிவனு மொன்றென்பார் சண்டேசுரரையும் அரியோடு சமமென்று சொல்லார். ஈசுர பரிவாரங்களில் அவரும் வந்து நிற்பதால் அவ் வபேதக் கொள்கை பங்கமடைகிறது.

இத்தனையையும் மொத்தமாக வைத்துக்கொண்டாராயு மெமக்கு, அகத்தீசரைக் குறித்துக் கரிகிருஷ்ணர் ஐந்துநாள் ஆராதிக்கிறா ரென்பதும், அகத்தீசர் அவ் வாராதனைக்கு மகிழ்ந்து தம் பரிவாரங்களோடு எழுந்தருளிவந்து கரிகிருஷ்ணருக்குப் பிரசன்னராகி யநுக்கிரகித்துவிட்டுத் திரும்புகிறாரென்பதும், ஆகலின் அச்சந்திப்பு உத்சவத்தின் தாற்பரியம் கரிகிருஷ்ணருக்கு அகத்தீசர் காட்சியளித்தலே யென்பதும், பிறவுமே புலப்படுகின்றன. மற்றையோரும் அவ்வுண்மையை யாராய்ந்து வெளியிடின் அப்பெரியவுத்ஸவம் பக்தகோடிகளுக்கு மிகுந்த வுபகாரமாகும். இதிற் பூர்வபட்சஞ் செய்யப்பட்டிருக்குந் தாற்பரியங்களையே அவ்வூர்த் தலபுராணஞ் சொல்லுவதாக அப்பூர்வபட்சிகள் சொல்வர். எமது தீர்மானத்தால் அப்புராணமும் ஆராய்ந்தன்றிக் கொள்ளப்படாதென்பதையுங் கவனித்திடுக.

உ

தையல்சொற் கேளேல்.

ஐயங்கார்குளம் சைவபுராணிகர்
திரு. அ. க. பொன்னுச்சாமி முதலியார் அவர்கள்.

இஃது, ஔவையெம் மன்னேயின் அமுதவாக்கிய மென்பது தமிழுல கறியும். இதில் அமைந்துள்ள பொருள், பெண்களின் பேச்சைக் கேளாதே என்பது. ஆனால், இல்லறத்திலிருந்து இருமைப் பயனு மடைவதற்கு இன்றியமையாத துணையாவாள் மனைவி. இதுபற்றியன்றோ தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் வாழ்க்கைத்துணைநலம் என்ற அதிகாரத்தில்,' துறந்தார்ப் பேணல், விருந்தயர்தல், வறியார்மாட் டருளுடைமை முதலிய நற்குணங்களும், வாழ்க்கைக்கு வேண்டும்பொருள்களை அறிந்து கடைப்பிடித்தல், அட்டிற்றொழில் வன்மை, ஒப்புரவு செய்தல் முதலிய நற்செய்கைகளுமுடைய' 'மனைமாட்சி யில்லாள்க ணில்லாயின் வாழ்க்கை, யெனைமாட்சித் தாயினு மில்' என்று கூறினர். இத்தகு மனைவி யின்றேல் இல்வாழ்க்கையே இன்றாம். புருடனுக்கு உலகசுகமும் அடியோடு இன்றாம். கணவனுக்குச் சில சமயத்தில் மந்திரியைப்போல் புத்தி புகட்டக் கூடியவளென்று மனைவியைப்பற்றி நீதிநூல்கள் புகலாநிற்கும். அப்போது இல்லவள் வார்த்தையைக் கணவன் கேட்கவு நேரிடுகிறது. 'தையல்சொற் கேளேல்' என்ற வாக்கியம் அப்போது தவறா மல்லவா? மேலும், குடும்பவிஷயங்களில் சில சமயத்தில் நாயகன் நாயகியின் அபிப்பிராயங்களைக் கேட்டு நடக்க வேண்டிய சம்பவங்கள் நேர்கின்றன. சில வார்த்தைகள் மனைவியையன்றி வேறு யாரிடத்திலுங் கூறத் தகாதவைகளாகவு மிருக்கின்றன. உலகில் மனையாளோடுகூடி இல்லறம் நடத்துபவர்கள் இதையெல்லாம் அனுபவத்திலறிவார்கள். இவ்வாறிருக்க: பெண்ணின் பேச்சைக் கேளாதே யென்று கூறுவது முரணன்றோ? ஆனால், ஔவையார் தன்போன்ற மகளிருக்கு அகௌரவத்தை யுண்டாக்கத்தக்கதான அத்தகைய கட்டளையை நியாய மின்றிக் கூறியிருப்பாரா? தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரும் தாமருளிய திருக்குறளில் பெண்வழிச்சேறல் என்கிற அதிகாரத்தில், 'மனைவிழைவார் மாண்பய னெய்தார் வினைவிழைவார்,வேண்டாப் பொருளு மது': அதாவது, மனையவள்வழியிலே நடப்பவர் தருமத்தை யடையார்; கேவலமாகிய மிருகசுகத்தை யனுபவிப்பதன் காரணமாக மனைவிமேல் ஆசைகொண்டு அவள் சொன்னபடி நடப்பவன் இல்லறத்தின் பயனை யடையமாட்டான் என்றும்,தன்னுடைய ஆண்மைத்தன்மையைவிட்டு மனைவியின் பெண்மையை விழைந்தவன் அடைந்த செல்வம் அவனுக்கு நாணத்தையளிக்கும் என்றும், மனைவிக் கஞ்சிநடக்கும் புருடன் மறுமைப்பயனை இழப்பானென்றும், மனைவியின் ஏவற்படி நடப்பவன் அவளினுந் தாழ்ந்தவனென்றுங் கூறியிருக்கின்றார். ஆனால், தையல்சொற் கேளேல் என்பதின் முடிவுதானென்னையெனின், கண்மூடித்தனமாய் எல்லா விஷயங்களிலும் மாதர்பேச்சைக் கேட்டே நடக்க லாகாது; ஆடவன் ஒரு விவகாரத்தில் தான் இப்படி நடந்துகொள்வதே தகுதியென மனதில் திடமாய்த் தேறித் தெளிந்த பின்பு மனைவியிடத்தில் வைத்த ஆசையாலோ, அச்சத்தாலோ தன் மனதிற் கொவ்

வாதிருந்தும் மாதர்வார்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டு தன் அபிப்பிராயத்திற்கு மாறாக நடக்கலாகாது. சீதாபிராட்டி தன்முன் உலாவிய மானைப் பிடித்துத் தரும்படி கேட்டபோது இலட்சுமணன் இது மானல்ல, மாய மான், அரக்கரது சூழ்ச்சியென்று தடுத்தும், ஸ்ரீராமன் மனைவிபால் வைத்த மயக்கத்தால் வில் அம்புடன் துரந்து அதனால் விளைந்த துயர் பலவல்லவா? ஆதலின், மனைவியின் பேச்சுப்படி எப்போதும் நடந்துவிடுவது, ஒருபோதும் புருடத்தன்மை யாகாது. பெண்களில், மிக்க உலோபகுணமுடைமை, கிடைத்ததில் திருப்தியின்மை, பொறாமையுடைமை, பட்சபாதமுடைமை முதலிய தீயகுணமுடையவரு முளர். இதனாலன்றோ 'பேய்கொண்டா லுங்கொளலாம் பெண்கொள்ள லாகாது' என்றும் 'பெண்ணாகி வந்தொரு மாயப்பிசாசம் பிடித்திட்டு என்னை' என்றும், 'நன்மனை தோறும் பெண்டிரைப் படைத்து நமனையென் செய்யப் படைத்தனையே' என்றும், 'கூற்றமே யில்லிற் கிசைந்தொழுகாப் பெண்' என்றும், 'தூற்றும் பெண்டிர் கூற்றெனத் தகும்' என்றும் பெரியோர்கள் கூறினார்கள். இத்தகைய பெண்கள் வார்த்தையைக் கேட்டால், கணவர்களுக்குப் பாபமும் பழியும் இழிவான பெயரும் கௌரவத் தாழ்வும் உண்டாகுமென்பது பற்றியே நமது மூதாட்டியார் தையல்சொற் கேளே லென்றார். ஆடவர்களாயுள்ளவர்கள் தாங்கள் எதைச் செய்ய நேர்ந்தாலும் தங்களுக்குப் பாவமாவது பழியாவது மரியாதைத் தாழ்வாவது வேறு தீங்காவது நேரிடாவண்ணம் தங்களுக்குள் சிந்தித்து தங்கள் தீர்மானப்படியே செய்வதுதான் உத்தமம்; அவர்கள்தாம் புருடர்கள் என் றழைக்கற் குரியவர். தம்முடைய வாழ்க்கைத் துணைவியாகிய மனைவியின் சகல குணங்களையும் முதலிலேயே நன்றாயறிந்துகொண்டு நமக்கு இவ் வுலகில் புகழ், புண்ணியம் முதலிய வுண்டாக்கத் தக்க யோசனைகளையே கூறும் புத்தி யிவளிட மிருக்கிறதா வென்பதை யறிந்துகொண்டு, அப்படி யுடையவளாயின் அவள் கூறுந் தகுதியான யோசனைகளைக் கொள்ளவேண்டியதே தவிர, நற்குண நற்செய்கை யில்லாதவர்களாகிய தையல்சொற் கேட்க லாகாதென்பதே கருத்தாகும்.

சிவ பஞ்சாக்கரம் ஜெபித்தலின் பலன்.

(திரு. அ. முத்தையப்பிள்ளை அவர்கள், கண்டாச்சிபுரம்)

பஞ்சாக்கரம் என்பது ஐந்தெழுத்துக்களாலாகிய மூலமந்திரம். பஞ்சாக்கரம் தூலம், சூக்குமம் என இருவகையின் பாற்படும். 'ந'கராதியாக வுள்ள வைந்தெழுத்தும் தூலமென்றும், 'சி'கராதியாகவுள்ள வைந்தும் சூக்குமம் என்றுங் கூறுவர். இவை முறையே கட்டுநிலையையும், வீட்டுநிலையையும் குறிக்கும். பஞ்சாக்கரமானது, சிவபெருமானது சத்தியோசாதம், வாமம், அகோரம், தற்புருடம், ஈசானமாகிய வைந்து திருமுகங்களிலும் சிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியங்களை யியக்குஞ் சத்திகளை யதிட்டித்துக்கொண் டிருப்பனவாம். பஞ்சாக்கரத்திலுள்ள 'ந' திரோதாயியையும், 'ம' ஆணவ மலத்தையும், 'சி' சிவத்தையும், 'வ' சத்தியையும், 'ய' ஜீவ

னையுங் குறிப்பதாகும். 'நமசிவய' என்னுஞ் சொற்றொடருக்குச் 'சிவனுக்கு வணக்கம்' என்னும் பொருள்படுகிறது.

> ''படைத்து மவையளித்தும் பண்ணியவை யெல்லாந்
> துடைத்தும் மறைத்தும் துயர்நின்—றெடுத்தும்
> ஒழியாத வைந்தொழிலு முற்றிடு'ந'வ் வாதி
> மொழியான வைந்தெழுத்தும் மூன்.''

என்றும்,

> ''செகம் படைத்தது மைந்தெழுத்தாம் பின்னும்
> சீவன் படைத்தது மைந்தெழுத்தாம்
> யுக முடித்தது மைந்தெழுத்தாம் பின்னும்
> உற்பவ மானதும் ஐந்தெழுத்தாம்.''

என்றும்,

கூறிய ஆன்றோர்களின் மொழியால் சிருட்டியாதி யைந்தொழிலுக்குங் காரணம் பஞ்சாக்கரமே என்னும் உண்மை வெளிப்படும். சிவபஞ்சாக்கரமாகிய பிரணவத்தைக் கொண்டே இறைவன் படைத்தலாதி யைந்தொழி லியற்றுவதால், நாமும் இச் சிவபஞ்சாக்கர ஜெபத்தைக் கொண்டே எத்தகைய அரும்பெருஞ் செயல்களையும் எளிதிற் செய்யலாம். பஞ்சாக்கரத்தைத் தக்க ஞானசாரியர்மூலம் உணர்ந்து விதித்த காலங்களில் முன்பின் மாறாமலும், அசிரத்தை யில்லாமல் சிரத்தையோடும் உள்ளுக்குள்ளாகவே ஜெபித்தல் வேண்டும். 'நாவினுக் கருங்கலம் நமச்சிவாயவே' என்று நாவரசர் நவின்றுள்ளா ராதலின், பஞ்சாக்கரஞ் செபிக்காத நா அணியிழந்ததே எனவிளங்குகிறது.

அஞ்செழுத் தோதுவோர்க் கஞ்சாமை யுண்டாம்; அபாயமுமின்றாம். இதனை, நமது நாவுக்கரையரைச் சமணர்கள் நீற்றறையிலிட்டும், விடமுண்ணக் கொடுத்தும், மதயானையை விடுத்தும், கருங்கல்லிற் கட்டிக் கடலிடை வீழ்த்தியும் கொல்ல முயன்றபோது அன்பே யுருவாய நமது அப்பர் அஞ்சா நெஞ்சுடையராய், அஞ்செழுத்தோதி யுய்ந்தனர் என்பதனாலும்,

> ''சிவாய நமவென்று சிந்தித் திருப்போர்க்
> கபாய மொருநாளு மில்லை.''

என்னும் ஆன்றோர் வாக்காலும் அறியக்கிடக்கின்றது.

> ''காவின் மன்னவ னெதிர்க்கினுங் காமன்
> கணைக ளேவினுங் காலனே வரினும்
> பூவின் மன்னவன் சீறினுந் திருமால்
> போர்க்கு நேரினும் பொருளல நெஞ்சே!

ஓவின் மாதுய மெற்றினுக் கடைந்தா
 யொன்று மஞ்சல்நீ யுளவதிந் திலேயோ?
நாவின் மன்னரைக் கரைதனிற் சேர்த்த
 நமச்சி வாயங்கா ணுய்ம்பெறுந் துணையே."

"ஏ மனமே! இந்திரன் நம்மை யெதிர்த்து வந்தாலும், மன்ம தன் மலர்க்கணைகளை யேவி வருத்தினும், காலனே நமதுயி ரைக் கவர வரினும், காவலன் நம்மைக் கடிந்துரைப்பினும், திருமால் போர்க்குச் சீறி யெதிர்க்கினும் நமக்கு ஒரு பொருளல்ல. திருநா வுக்கரசு சுவாமிகளைக் கரையேற்றிய பஞ்சாக்கரம் நமக்குப் பெருந் துணையாக இருக்க நீ ஏன் அஞ்சுகிருய்?" என திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் திருவாய்மலர்ந் தருளினர். இத்தகைய அஞ்சாமையை யளித்தது இவ்வஞ்செழுத்தன்றே? மாயையால் மனமாகிய கல்லிற் கட்டுண்டு பிறப்பிறப்பென்னும் சம்சாரமாகிய சாகரத் தழுந்திய வுயிரைக் கரையேற வைப்பது மிவ் வைந்தெழுத்தே.

"கொல்வா ரேனுங் குணம்பல நன்மைகள்
இல்லா ரேனும் இயம்புவ ராயிடின்
எல்லாத் தீங்கையு நீக்குவ ரென்பரால்
நல்லார் நாம நமச்சி வாயவே"

'நரக மேழ்புக நாடின ராயினு
முரைசெய் வாயின ராயி னுருத்திரர்
நிரவி யேபுகு வித்திடு மென்பரால்
வரத னும நமச்சி வாயவே"

என்னும் ஆளுடைய பிள்ளையா ரருண்மொழிப்படி, எப்படிப் பட்ட தீங்கிழைத்தவராயினும் சிவபெருமானது திருவைந்தெழுத் தால் பரிசுத்தராவர் என்பது பெறப்படுகிறது. இத்தகைய புனித மாக்கும் பொற்பமைந்த திருவைந் தெழுத்தை யொருவன் இடை விடாது தியானம் செய்வானுயின், அவனது மனத்தகத்தே பெரு மான் திருக்கோயில் கொள்வர். இவ்வாறு சிவபெருமானை மனத் தகத்தே நிறுத்தும் பேறுபெற்றவர்க்கு ஆகாத காரியமும் இவ்வு லகிலுண்டோ?

"அஞ்சுக அஞ்செழுத் துண்மை யறிந்தபின்
நெஞ்சகத் துள்ளே நிறையும் பராபரம்,"

"சிவசிவ வென்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை மாளும்
சிவசிவ வென்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ வென்றிடச் சிவகதி தானே"

என்ற திருமூலர் திருவாக்கால் சிவபஞ்சாக்கரஞ் செபிப்பவரது மனமே சிவனிருப்பிடமென்பதும், அவர்கள் வினையை வென்று விண்ணவராயமர்ந்து வீடு பெறுவர் என்பதும் வெள்ளிடைமலை போல் விளங்குகின்றன.

மனமொழி மெய்களால் இறைவனுக்குத் தொண்டாற்றும் நமது வாகீச முனிவர் "நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்" எனக் கூறியுள்ளனர். இதனால், அரனடியார்கள் ஐந்தெழுத்தோதுபவராதலின் அவரிடம் அந்தகன் அணுகான் என்பது புலனும். இடைவிடாது மூலமந்திரமாகிய சிவபஞ்சாக்கரஞ் செபிப்பவன், தன்மூச்சை 16மாத்திரை உள்ளுக் கிழுத்து, 64மாத்திரை உளளே கும்பகஞ் செய்து, 32மாத்திரை வெளிவிடுகிறான். ஆகையால், அவனுக்குச் சாதாரணமாய் மூச்சை 16மாத்திரை உள்ளுக் கிழுத்து, 24மாத்திரை வெளிவிடுங்கால் ஏற்படும் 8மாத்திரை நஷ்டமேற்படவில்லை. ஆகவே, அவனது ஆயுட்காலம் நீடிப்பதால் நமனுக்கு அஞ்சான். இதனாற்றான் முற்காலத்தில் முனிவர்கள் பிராணாயாமத்தைக் கையாண்டிருந்தனர்.

"கூற்றை அஞ்ச வுதைத்தன அஞ்செழுத்துமே" என்றார் ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தப்பெருமான். அஞ்செழுத்தை நெஞ்சிற் பதித்தோர் நமனுக்கஞ்சார். நடுவனும் இன்னோரைக் கண்டு நடுங்குவன். இது குறித்தே "ஏரம்பன், அஞ்சுமுகச் சிந்தானுக் காளானாற் சண்டனமக், கஞ்சுமெழுத் தஞ்சுமரனும்" என்று காழி கண்ணுடைய வள்ளலார் தமது பஞ்சாக்கரமாலை என்னும் நூலில் பிரணவரூபியாகிய விநாயகக் கடவுளைத் தோத்திரிக்கின்றார்.

சிவபஞ்சாக்கர ஜெபம் செய்வோர் சம்சாரமாகிய சாகரத்தில் துன்பமாகிய அலைக்குச் சிறிதும் அஞ்சாது கடவுளின் திருவருள் என்னும் மரக்கல மேறிப் பேரின்பமாகிய முத்திக்கரை சேர்வர் என்பது திண்ணம்.

நெறியுண்டாம் நல்ல நிலையுண்டாம் ஞானக்
குறியுண்டா மெண்ணமெலாங் கூடும்—செறிவுண்டாம்
ஆதி அருணகிரி அண்ணலார் ஐந்தெழுத்தை
ஓதிமட நெஞ்சமே யுன். (அருணகிரியந்தாதி.)

தவியா திருநெஞ்ச மேதில்லை மேவிய சங்கரனைப்
புவியார்ந் திருக்கின்ற ஞானாகரனைப் புராந்தகனை
அவியா விளக்கைப்பொன் னம்பலத் தாடியை ஐந்தெழுத்தாற்
செவியாமனீசெவித் தாற்பிற வாமுத்தி சித்திக்குமே.
(பட்டினத்தார்.)

சிவத்தினியல்பு.

சுதுமலை அம்மன்கோயில்
சிவஸ்ரீ ச. பொன்னுஸ்வாமிக் குருக்கள் அவர்கள்.

(திங்கள் உ: ௬௫-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இவ்வகையில் விஷ்ணுவும் பிரமனும் பிரகிருதியுட்பட்டவராகலின், அவ்வியல்புடைய சகலவர்க்கத்துள் அதிகாரம் பெற்றவரென எண்ணப் படுவர். உருத்திரமூர்த்தி பிரகிருதியை நீங்கினவராகலின், அவ்வியல் புடைய பிரளயாகலருள் மூத்தராய் அதிகாரம் பெற்றுச் சிவவடிவெய்தி நிற்பவராக எண்ணப்படுவர். மகேசுவர சதாசிவர்கள் ஈசுவரசாதாக்கிய தத்துவ நிலையராகலின், முதல்வனது சுதந்திரவடிவமாகிய அதிகார போக ரூபங்களாம். இவையனைத்தினும் பதியினது சத்தியே விளங்குவதாம். நெருப்பானது ஒன்றிற்றங்கி நின்றல்லாது தொழில் செய்யாது. அதுபோல வே சிவசத்தியும் ஒவ்வோர் வடிவினை யதிட்டித்து நின்றே தொழில் செய்யும். தாமரையின் காரியப்பாடு சூரியகிரண சம்பந்தத்தால் சம்பவித்தல் போல, ஐந்தொழிற் படுமுறைமை சிவசத்தி சம்பந்தத்தால் நிகழ்வனவாம்.

அதனுல், இறைவனுக்கு உளதாகிய இந்த இயல்பு பொது வியல்பு எனப்படும்.

தாமரைக்குஞ் சூரியனுக்கும் உளதாகிய சம்பந்தம் எத்துணையோ, அத்துணையே, உலகுக்கும் பதிக்கும் உளதாகிய சம்பந்தமும், அது பற்றி வரும் பொது வியல்புமாம்.

சூரியனுலே தாமரை காரியப்படுமென்பது மறுக்க இயலுவ தன்று. அதுபோலவே உலகம் பதிப்பொருளாற் காரியப்பாடுறும் என்பதும் மறுக்கத்தக்க தல்ல.

இனி, முதல்வன் உயிர்கள் பொருட்டாகக் கொள்ளும் பருவங்களில் உமாமகேஸ்வரர், சபாபதி முதலியவாக இருபத்தைந்து வடிவங்களும், அவற்றுள்ளும் பலபேதங்களும் உளவென்பது உண்மையாம். அவை ஒவ்வோர்காலத்து ஒவ்வொருவர் பொருட்டு ஒவ்வொரு காரணம்பற்றிக் கொள்ளப்பட்டன. இந்த இருபத்தைந்து கேவலமூர்த்தங்களும் மகேஸ்வரரால் கொள்ளப்படுவன. உருத்திரற்கும் அவை உரியனவேயாம். பிரமவிஷ்ணுக்கள் அவ்வடிவினை எடுத்தற்கு உரியவரல்லர். அவரது சகலநிலையே அங்ஙன மொழிதற்குக் காரணமாம்.

இதுவரையும் சொல்லியவற்ருல், சிவம், சத்தி, பதி, சத்திபேதங்கள், பதிபேதங்கள், அதிட்டான வடிவங்கள் என்பன நுனித்து அறியக் கிடக்கின்றன. சிவத்தினியல்பும் பொதுவியல்பும் வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்கக்கிடந்தன. இவற்றினுண்மை அறிந்தவர்களே சிவத்தினியல்பை அறிந்தவராவார்கள்.